

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 20 (103) • 9 iulie 2023

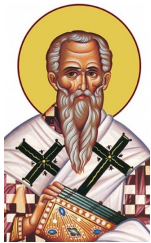
Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

„Să păzim trei lucruri de dragul sfințeniei!”

Fericitul Augustin

„Trei lucruri trebuie păzite de dragul sfințeniei: neprihănirea trupului, puritatea sufletului și adevărul învățurii.”

Pe urmele sfinților

Mucenicul Pangratie, sfântul contemporan cu Mântuitorul Iisus Hristos

Sfântul Mucenic Pangratie era din Antiohia și s-a născut pe timpul Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Auzind despre Mântuitorul, tatăl Sfântului Pangratie l-a luat cu el pe fiul său și au mers să-l vadă cu ochii lor pe Marele Învățător în Ierusalim. Minunile și învățăturile sfinte ale Mântuitorului l-au uimit pe tatăl lui Pangratie și a crezut că Hristos că este Fiul lui Dumnezeu. Astfel, s-a apropiat de ucenicii Lui, mai ales de Apostolul Petru. Atunci a avut ocazia și tânărul Pangratie să-l cunoască pe Sfântul Apostol Petru.

După Înălțarea la cer a Mântuitorului, unul din apostoli a venit în Antiohia și i-a botezat pe părinții lui Pangratie și pe toți cei din casa lor. După moartea părinților, el a lăsat totul în urmă și s-a retras la Pontus să trăiască într-o peșteră, petrecându-și zilele în rugăciune și meditație. Sfântul Apostol Petru l-a vizitat pe Sfântul Pangratie la Pontus, pe când trecea prin acele părți. Ulterior l-a luat cu el în Sicilia unde se afla pe atunci Sfântul Apostol Pavel. Împreună, cei doi sfinți apostoli l-au numit pe Pangratie Episcop al Taorminei.

Sfântul Mucenic Pangratie a lucrat cu zel la iluminarea creștină a oamenilor. Într-o singură lună el a construit o biserică unde-și oficia sfintele slujbe. Numărul credincioșilor a crescut simțitor, aproape toți din Taormina și din orașele învecinate devenind creștini. În urma propovăduirii Evangheliei de către Sfântul Mucenic Pangratie, însuși dregătorul împărătesc Bonifatie s-a botezat, ridicând și o biserică.

Martiriul Sfântului Mucenic Pangratie

Sfântul Mucenic Pangratie și-a păstorit turma timp de mai mulți ani. În acest timp, păgânii complotau împotriva lui și cautau un prilej potrivit de a-l ataca. Profitând că Bonifatie era plecat din cetate, aceștia l-au prins pe Pangratie și l-au omorât.

Sfântul mucenic Pangratie este pomenit de Biserica Ortodoxă pe **9 iulie**, moaștele sale fiind păstrate la Roma în biserica ce-i poartă numele.

Crâmpie din lumina sărbătorii

Diavolul, anonimul care vine în numele unui pretins adevăr

Mitropolitul Antonie Plămădeală

Greșit să dăm întotdeauna vina pe diavol. Cum am făcut ceva, diavolul e de vină. Nu! Voința noastră e de vină, fiindcă ne-am lăsat influențați. În astfel de cazuri sârmanul diavol devine și el o victimă! Nu trebuie să devenim niște obsedați ai puterii diavolului. Diavolul nu poate nimic împotriva rugăciunii, împotriva pocăinței, împotriva semnului Sfintei Cruci. Vina cade întotdeauna asupra noastră, pentru că ne învoim. Învoiala - spun Sfinții Părinți - creează responsabilitatea noastră.

De la diavol vine numai momeala. El este ispititorul. El este înșelătorul. El lucrează din umbră. Întotdeauna trebuie să sesizăm scopul care transpare din sfa-turile lui. El trebuie ghicit, căci nu se prezintă: „Eu sunt diavolul!” Eu te sfătuiesc...

Știi cum e diavolul în această privință? E cam la fel cu cei care fac scrisori anonime, care n-au nicio-dată curajul să semneze. Căci ei știu că dacă ar semna, s-ar putea descoperi pe ei înșiși ca autori ai minciunilor pe care le spun. Fiindcă dacă n-ar fi minciuni, ci ar fi lucruri adevărate, le-ar semna și i-ar da celui acuzat dreptul cinstit de a se apăra... El se aseamănă celui descris de Sfântul Petru: „Potrivnicul vostru, diavolul, umblă mugind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (I Petru, 5, 8). După ce a găsit ceva de înghițit, doarme liniștit o vreme! Așa face și diavolul. E un fel de anonim care vine în numele unei pretinse dreptăți, în numele unui pretins adevăr, care te îndeamnă să faci ceva care sigur va avea urmări rele. El urmărește finalul și acesta trebuie să fie neapărat rău. De care să ne ferească Dumnezeu!

Romanul „Laur”, o carte despre dragoste absolută, credință în Dumnezeu și curățire sufletească

Prof. Mărioara Preutu

„Ce ați mai citit, în ultima vreme?” iată întrebarea pe care, și în copilărie, și la maturitate, și la senectute ne-o adresăm, în ideea ausoniană litterarum fructus dulces / roadele literaturii sunt dulci.

Între cărțile de prim raft din biblioteca mea se află „Laur”, un roman de **Evgheni Vodolazkin**, apărut deja în anul 2014, la prestigioasa Editură Humanitas. Capodoperă a literaturii ruse contemporane, tradus în peste 20 de limbi, bestsellerul Laur este câștigător, în Rusia, al unor importante premii și nu m-aș mira dacă ar primi chiar premiul Nobel. Am citit cartea dintr-o sorbire și o păstrez pe noptieră, deoarece trebuie recitită. Am cumpărat-o de mai multe ori, s-o ofer în dar și celor cu care mă întâlnesc la biserică, și celor despre care știu că nu au convingeri religioase.

„Laur” este un roman. Ce fel de roman? un „roman neistoric”, ne previne autorul, iar această precizare îi face pe unii cititori să răsuflă ușurați, istoria fiind pentru mulți plictisitoare. Un roman religios? Da și nu: **tema romanului ține de spiritualitate – urcușul spre mântuire.**

Acțiunea se petrece în **Rusia secolului al XV-lea**, într-o intrigă complexă, ce străbate timpul și spațiul; autorul însuși comentează: „Sunt lucruri despre care este mai ușor să vorbești în contextul unei Rusii străvechi; despre Dumnezeu, spre exemplu. (...) După părerea mea, legăturile cu El erau mai directe pe vremuri. Mai mult decât atât, pur și simplu existau. Acum, natura acestor legături îi preocupă doar pe puțini și asta e neliniștitor. Să fi aflat noi, din Evul Mediu încoace, vreun lucru complet nou, care să ne permită să ne relaxăm?”

Personajul principal poartă, de-a lungul celor patru părți ale narațiunii („Cartea cunoașterii”, „Cartea renunțării”, „Cartea drumului”, „Cartea liniștii”) patru nume: **Arseni**, copilul ce culege plante tămăduitoare împreună cu bunicul Hristofor, apoi adolescentul a cărui iubită, Ustina, moare la nașterea pruncului lor; **Ustin**, pelerinul a cărui singură dorință este ca, prin propriile fapte, iubită lui să dobândească mântuirea; **Ambrozie**, monah ce vindecă oamenii prin rugăciune; **Laur**, după ce se retrage în pustiu.

Termenul „**vindecare**” evoluează de la capacitatea stranie și uimitoare a lui Arseni de a înlătura boala fizică până la a vindeca suferința sufletească. Vindecându-i pe ceilalți, se va vindeca el însuși.

Există o bogată **simbolică a numelor**. Bunicul Hristofor ne amintește o legendă hagiografică despre martirul care l-ar fi purtat pe umeri pe Iisus, copil. Arseni, un prenume rar folosit, astăzi, provine dintr-un adjectiv grecesc cu sensul de „bărbătesc, viril”; începând cu secolul XIII, Arsenie este acceptat în onomastica creștină. Ustin – Ustina derivă, probabil, de la adjectivul latin „iustus”, care înseamnă „drept, corect”. „Ambrosios” înseamnă „nemuritor”; hrana aromată a zeilor, despre care se credea că le oferea tinerețe veșnică și nemurire, „apa vie” din basme a făcut ca numele Ambrozie să intre, și el, în onomastica creștină, încă din secolul IV.

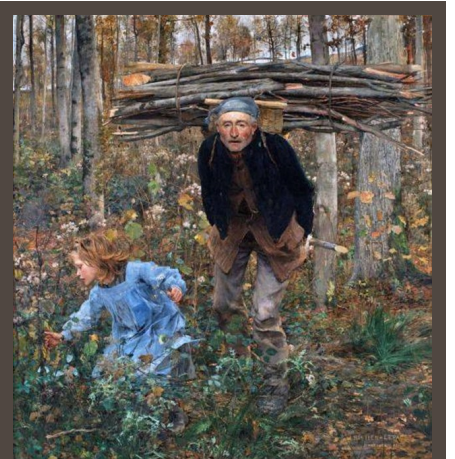
Ultimul nume al personajului dă și titlul romanului: Laur. După cum se știe, în antichitatea greco-romană, laurul era simbolul victoriei în luptă, în sport, dar și în artă. Frunțile

biruitorilor erau încununat întodeauna cu coroană din laur. Laurul era și un simbol al păcii, deoarece toate conflictele se opreau în timpul olimpiadelor și al concursurilor literare ori teatrale (*Inter arma silent musae* / În timpul luptelor muzele tac). Numele purtat, în final, de protagonistul romanului sugerează că viața acestuia nu se încheie, ci se prelungește în eternitate.

Dan C. Mihăilescu observa că aceste coordonate schițează doar cadrul narațiunii, pentru că, analizând temele propuse de autor, regăsim marile subiecte de meditație ale omului din orice timp. Devenirea spirituală a lui Arseni – Ustin – Ambrozie – Laur este urmărită de genialul scriitor în spiritul operelor esențiale ale literaturii ruse. Este uimitor cum Evgheni Vodolazkin a surprins esența sufletului poporului rus și, totodată, esența spiritualității creștine de oriunde.

„Hristofor era tătăduitor cu ierburi și veneau la el tot felul de oameni... Mai degrabă decât să creadă în ierburi, Hristofor credea în faptul că prin fiecare iarbă vine ajutorul Domnului pentru un anumit lucru. La fel vine acest ajutor și prin oameni. Și unii, și alții sunt numai instrumente...”

Jules Bastien-Lepage (1848-1884),
Le père Jacques